

Opinia do ustawy
o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy
(druk senacki nr 199)

Projekt ustawy, przyjętej przez Sejm w dniu 13 lipca 2006 r., stanowił przedłożenie rządowe. Ustawa ma charakter dostosowawczy do prawa Unii Europejskiej – wdraża do prawa polskiego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady nr 80/987/EWG o zbliżaniu ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy. Dotychczasowa ustawa z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 85 z późn. zm.) była wielokrotnie nowelizowana, ale w/w cel, w związku z rozwojem gospodarczym, który nastąpił w ciągu ostatnich lat, a także zasięgiem terytorialnym współpracy międzynarodowej oraz rozwojem struktur działających w gospodarce, przesądził o potrzebie przyjęcia nowego i całościowego uregulowania. Dokonano przy tym uporządkowania pojęć ustawy dotychczasowej, uwzględniono zmiany w stanie prawnym, w tym także wynikające z ustaw: z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 z późn. zm.) i z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.).

Do najistotniejszych uregulowań nowej ustawy należy zaliczyć rozszerzenie definicji niewypłacalności pracodawcy i zapewnienie ochrony roszczeń pracowników świadczących pracę na terytorium Polski, podczas gdy upadłość pracodawcy zostaje ogłoszona w innym państwie.

Uwagi szczegółowe:

- 1) Trzeba stwierdzić, że redakcja ustawy nie respektuje w stopniu należyтым "Zasad techniki prawodawczej" - rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Nie wydaje się, aby specyfika regulowanych zagadnień ani też dostosowawczy (unijny) cel ustawy uzasadniała odstępstwo od powszechnie stosowanych reguł w legislacji. Wprawdzie układ przepisów ustawy generalnie zachowuje wskazania rozdziału 2 "Zasad techniki prawodawczej", pt. "Budowa ustawy", ale już od pierwszego

rozdziału oraz przepisu w nim zamieszczonego można mieć zastrzeżenia. Wyodrębnienie *Niewypłacalności pracodawcy* w osobny rozdział (drugi) oraz rozdziału 3 *Pracodawca, pracownik* nie jest poprawne ze względu na materię w nich regulowaną. Treść pierwszych trzech rozdziałów stanowi w rzeczywistości materię, wyjątkowo skrótowo, ujętą w rozdziale *Przepisy ogólne*.

- 2) *Niewypłacalność pracodawcy*, o której mowa w art. 2-5 oraz w art. 8, a także art. 17 w ust. 1 w rzeczywistości stanowi definicję tego pojęcia stosowaną na użytek niniejszej ustawy, dlatego powinna być ujęta w "słowniczku" do ustawy, zamieszczanym w rozdziale "Przepisy ogólne".

Podobnie z pojęciami *pracodawcy* (art. 9) i *pracownika* (art. 10), materia definicji, która tu występuje została przy tym pomieszana ze "skrótom", stanowiącym typowy środek techniki prawodawczej (por. §149 i §154 "Zasad"), nie sprzyja to jasności uregulowań ustawy, gdyż zawiera ona przy tym bardzo rozbudowane zdania, niekiedy wielokrotnie złożone.

- 3) W art. 2 w ust. 1 po zdaniu wstępnym zastosowano tirety, podczas gdy wyliczenie, które następuje dalej powinno być oznaczane jako punkty, a część wspólna po wyliczeniu tj. zdanie końcowe, odnosząca się do wszystkich punktów, powinno zostać oznaczone jako turet (por. § 55 i § 56 "Zasad").
- 4) W art. 43 w ust. 1 wyrażenie "Osoby będące byłymi pracownikami" można było uprościć "Byli pracownicy".
- 5) W art. 43 w ust. 2 zamiast "niezłożenia wniosku *do Funduszu*, o którym mowa w ust. 1" należałoby zmienić szyk wyrazów "niezłożenia do Funduszu wniosku, o którym mowa w ust. 1".

B. Langner